

Republika Hrvatska
Općinski sud u Vinkovcima
Stalna služba u Županji
Veliki kraj 48
32270 Županja

Poslovni broj: P-698/2025-15

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Vinkovcima, OIB: 77561654785, Stalna služba u Županji, po sucu Tomislavu Juzbašiću kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Ivana Franciškovića iz Babine Grede, Josipa Kozarca 2, OIB: 78570985039, zastupanog po punomoćnici Martini Alagić, odvjetnici iz Vukovara, protiv tuženika OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, zastupanog po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka, radi utvrđenja ništetnosti, nakon zaključene glavne, javne i usmene rasprave, održane 22. travnja 2026., u nazočnosti zamjenice punomoćnice tužitelja i zamjenika punomoćnika tuženika, te potom donesene i objavljene presude na ročištu za objavu održanom 28. svibnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se kako je ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 45133/06, zaključenog 19. lipnja 2006., između tužitelja Ivana Franciškovića iz Vinkovaca, Josipa Kozarca 28, OIB: 78570985039, kao korisnika kredita i prednika tuženika HVB SPLITSKA BANKA d.d. kao kreditora, u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku OTP banka d.d., Split, Ulica Domovinskog rata 61, OIB: 52508873833, da tužitelju Ivanu Franciškoviću iz Babine Grede, Josipa Kozarca 2, OIB: 78570985039, isplati troškove parničnog postupka u iznosu od 928,09 EUR (devetsto dvadeset osam eura i devet centi) sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 28. svibnja 2026. kao dana donošenja prvostupanjske presude pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od petnaest dana.

III. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška parničnog postupka u daljnjem potraživanom iznosu od 615,59 EUR.

IV. Odbija se kao neosnovan zahtjev tuženika za naknadu troška parničnog postupka u iznosu od 1.125,00 EUR.

Obrazloženje

1. Tužitelj je u tužbi naveo da je 19. lipnja 2006. sa prednikom tuženika HVB SPLITSKOM BANKOM d.d. kao kreditorom, zaključio Ugovor o kreditu broj 45133/06 (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu), kojim mu je stavljen na raspolaganje kredit u iznosu od 25.000,00 CHF, s rokom otplate na osamdeset i četiri mjeseca.

1.1. Tužitelj je naveo da je Ugovor o kreditu bio tipa "uzmi ili ostavi", te da je u čl. 5. istoga ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, i to u iznosu od dva posto od iznosa odobrenog kredita, a minimalno 26,54 EUR (200,00 kn), koja se naplaćuje jednokratno prije korištenja kredita. Naveo je da mu je tuženik tu naknadu i naplatio prilikom isplate kredita.

1.2. Tužitelj je naveo da se o toj ugovornoj odredbi za "ulaznu naknadu" nije pojedinačno pregovaralo, nego da je ta odredba uglavljena u unaprijed formuliranom tipskom ugovoru. Naveo je da je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja. Naveo je da ta odredba nije ugovorena u dobroj vjeri, te da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, i to neovisno o visini iznosa naknade.

1.3. Tužitelj je naveo da mu nije bila razjašnjena relacija odnosa između predmetne naknade i pruženih usluga, u smislu da mu nije bilo razjašnjeno koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita.

1.4. Tužitelj je naveo da s obzirom da se radi o ugovornoj odredbi iz ugovora o potrošačkom kreditu, koji je tipski i unaprijed priređen od strane tuženika, te o kojoj ugovornoj odredbi se nije pregovaralo, da je ista nepoštena i nišetna te da ne proizvodi pravni učinak. Naveo je da je tuženik, budući da je u Ugovor o kreditu uglavio nepoštenu odredbu o ulaznoj naknadi, nepošten stjecatelj te da sukladno odredbi čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj: 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23, dalje u tekstu: ZOO), predmetnu naknadu mora vratiti zajedno sa zakonskom zateznom kamatom. Tužitelj se pri tome pozvao i na odluku Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Rev-673/2023 od 13. veljače 2024., te je naveo da se u istoj Vrhovni sud Republike Hrvatske izjasnio o nišetnosti ulazne naknade, na način da je odbio reviziju banke i potvrdio zaključak nižestupanjskog suda da je sporna odredba o "ulaznoj naknadi" nepoštena i time nišetna.

1.5. Tužitelj je na temelju naprijed izloženog predložio da sud donese presudu kojom se utvrđuje kako je nišetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 45133/06, zaključenog 19. lipnja 2006., između tužitelja Ivana Franciskovića iz Vinkovaca, Josipa Kozarca 28, OIB: 78570985039, kao korisnika kredita i prednika tuženika HVB SPLITSKA BANKA d.d. kao kreditora, u dijelu u kojemu je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita, te da ista ne proizvodi pravne učinke.

2. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da osporava tužbu i tužbeni zahtjev, odnosno da su isti u cijelosti neosnovani.

2.1. Tuženik je naveo da nije sporno da je tužitelj s njegovim pravnim prednikom HVB SPLITSKA BANKA d.d., sklopio Ugovor o kreditu, te da ne spori činjenični supstrat koji je tužitelj iznio u odnosu na plaćanje predmetne naknade, te pregovora oko plaćanja iste.

2.2. Tuženik je naveo da je međutim sporno je li predmetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu nepoštena, a time i nišetna. Naveo je da Ugovor o kreditu nije u suprotnosti sa zakonskim odredbama kojima je uređena zaštita potrošača, kao i odredbama ZOO-a.

2.3. Tuženik je prvenstveno istaknuo prigovor zastare tužiteljevog novčanog potraživanja. Naveo je da ako bi se predmetni postupak pravno kvalificirao kao postupak radi naknade štete, da bi se primjenjivao zastarni rok iz čl. 376. ZOO-a, koji propisuje da tražbina naknade štete zastarijeva za tri godine od kad je oštećeni doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila, a u svakom slučaju za pet godina od kad je

šteta nastala, te da stoga s obzirom da su u Ugovoru o kreditu sadržane odredbe koje su tužitelju navodno prouzročile štetu, da je očito da je subjektivni (trogodišnji) i objektivni (petogodišnji) rok za veliku većinu pojedinačnih mjesečnih iznosa protekao. Nadalje je naveo da ako bi se postupak pravno kvalificirao kao postupak radi povrata mjesečnih anuiteta, da bi se primjenjivao zastarni rok iz čl. 372. ZOO-a koji propisuje da tražbine povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, te da stoga uzimajući u obzir da se kod Ugovora o kreditu radilo o iznosima koji su plaćeni tuženiku kao anuiteti, tražbine tih povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja, pa da iz navedenog slijedi da bi bilo nedopustivo da tražbina tužitelja za povrat istoga zastarijeva u duljem roku. Nadalje je naveo da ako bi se zbog utvrđivanja ništetnosti utvrdilo da se radi o stjecanju bez osnove, da je zastarni rok pet godina od sklapanja ništavog pravnog posla (dakle od 19. lipnja 2006. kad je sklopljen Ugovor o kreditu), kako je stajalište izraženo i u sudskoj praksi Vrhovnog suda Republike Hrvatske u presudi poslovni broj Rev-183/2021, te da bi sukladno tome potraživanje tužitelja iz tužbe bilo pod zastarom, jer je petogodišnji zastarni rok počeo teći od sklapanja Ugovora o kreditu, a tužba je podnesena 22. prosinca 2025.

2.4. Tuženik je nadalje u pogledu tužiteljevih navoda o ništetnosti predmetne odredbe o ulaznoj naknadi, naveo da je ulazna naknada točno određena čl. 5. Ugovora o kreditu, i da su uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja predmetne naknade sasvim jasni, razumljivi, nedvosmisleni, te za korisnika očekivani prema samoj formulaciji teksta ugovora, pa da su stoga navodi tužitelja koji se odnose na spornu odredbu Ugovora o kreditu potpuno paušalni i pogrešni. Naveo je da je naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini od dva posto od iznosa odobrenog kredita prihvaćena suglasnošću volja ugovornih stranaka, te da tuženik ima pravo na tu naknadu upravo iz razloga što je isti kreditna institucija čija je djelatnost odobravanje kredita.

2.5. Tuženik je nadalje naveo da je odredbom čl. 1112. st.1. ZOO-a, propisano da tko izvrši isplatu znajući da je nije dužan platiti, nema pravo zahtijevati vraćanje osim ako je zadržao pravo na povrat, ako je platio da bi izbjegao prisilu ili ako isplata duga zavisi od ispunjenja uvjeta. Tuženik je naveo da stoga sve kada bi se i uzelo da je ugovorna odredba koja je predmet ovog postupka iz bilo kojeg razloga ništetna, da je razvidno da tužitelj ne bi imao pravo na povrat navodno stečenog bez osnove.

2.6. Tuženik je ujedno u odgovoru na tužbu prigovorio i od strane tužitelja naznačenoj vrijednosti predmeta spora (u iznosu od 1.400,00 EUR), te je predložio da sud vrijednost predmeta spora utvrdi u iznosu od 303,70 EUR, u smislu odredbe čl. 40. st. 2. i st. 3. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 28/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje u tekstu: ZPP).

2.7. Tuženik je u odgovoru na tužbu zaključno naveo da iz naprijed navedenih razloga predlaže sudu da odbije tužbu i tužbeni zahtjev kao neosnovan u cijelosti, te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku.

3. Tužitelj se na pripremnom ročištu održanom 11. ožujka 2026. očitovao na tuženikov prigovor glede naznačene vrijednosti predmeta spora, te je naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi za utvrđenje a ne za isplatu naknade, te da tek nakon što se ovim postupkom utvrdi njegovo pravo, da će ostvarivati pravo na isplatu u drugom postupku, i da samim time nije previsoko odredio vrijednost predmeta spora, uzimajući u obzir da se radi o kreditu u iznosu od 25.000,00 CHF iz kojeg proistječe ovaj tužbeni zahtjev.

3.1. Tuženik je očitujući se na naprijed iznesene navode tužitelja, naveo da je pravno neprihvatljivo i nelogično da se vrijednost predmeta spora deklaratornog tužbenog zahtjeva odredi u iznosu većem od onog koji će slijediti u kondemnatornom tužbenom zahtjevu, te da se na taj način remeti pravna ravnoteža i jednakost parničnih stranaka jer se jednoj stranci omogućava ono pravo koje neće ostvarivati po kondemnatornom, posljedičnom zahtjevu.

3.2. Odredbom čl. 19. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23, dalje u tekstu: ZSP) propisano je da u parnicama u kojima je predmet spora izvršenje kakve radnje, trpljenje, nečinjenje, izjava volje, utvrđivanje postojanja ili nepostojanja određenog prava ili pravnog odnosa ili utvrđivanje istinitosti ili neistinitosti neke isprave, kao vrijednost predmeta spora uzima se iznos koji je tužitelj naznačio u tužbi, ali ne manji od 1.327,22 EUR.

3.3. Sud je na pripremnom ročištu održanom 11. ožujka 2026., u skladu s odredbama čl. 40. st. 2. i st. 3. ZPP-a, tu skladu s odredbom čl. 19. ZSP-a, odredio da vrijednost predmetnog spora iznosi 1.327,22 EUR, jer se radi o tužbi za utvrđenje, odnosno o deklaratornom tužbenom zahtjevu.

4. Tužitelj je očitujući se na tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine naveo da se u ovoj pravnoj stvari radi o tužbi radi utvrđenja ništetnosti za koju nema propisanog zastarnog roka.

5. Tužitelj je očitujući se na daljnje navode iz odgovora na tužbu, naveo da je odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu zahtjeva bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova to jest od čega se isti sastoje, u kojem konačno iznosu niti zašto je baš određena naknada u visini od dva posto od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, a posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. ZOO-a. Naveo je da je tuženik nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem.

5.1. Naveo je da je tužitelju, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, te da je navedeno suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava.

5.2. Naveo je da u Ugovoru o kreditu nije bilo navedeno niti po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (da li po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju), te da nije precizirano niti da li će biti relevantan tečaj na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan.

5.3. Naveo je da je tuženik tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktički mu isplatio drugi iznos, odnosno iznos umanjen za navodne troškove obrade kredita, a koji poslovi obrade, po mišljenju tužitelja, ulaze u opis radnog mjesta kreditnog referenta kao zaposlenika banke.

5.4. Tužitelj je naveo da mu nije jasno koji bi to pravedni i objektivni, eventualno nastali troškovi koje bi kreditor imao, bili u izravnoj korelaciji sa sklapanjem Ugovora o kreditu, uzimajući u obzir i da ta djelatnost predstavlja osnovnu djelatnost tuženika kao gospodarskog subjekta, trgovca i kreditora.

5.5. Tužitelj je nadalje naveo da je odredbom čl. 3. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993., propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori, smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora (st.1) i da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Naveo je da je isti pravni stav zauzeo i Sud Europske unije u presudama donesenim u predmetu C-26/13, a vezano za tumačenje odredbe čl. 4. Direktive 93/13/EEZ, te spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, koje se odnose na problematiku naplate naknade za obradu kredita.

5.6. Tužitelj je naveo da ništetnost sporne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi i iz odredbi čl. 81. i 82. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 96/03, dalje u tekstu: ZZP), kojima je propisano da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača; te da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, i da zbog toga potrošač nije imao utjecaj na njezin sadržaj poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Naveo je da je odredbom čl. 87. ZZP-a propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

5.7. Tužitelj je naveo da slijedom navedenog, ostaje kod tužbe i tužbenog zahtjeva u cijelosti te prijedloga da sud nakon provedenog postupka usvoji tužbu i tužbeni zahtjev i obveže tuženika na plaćanje parničnog troška.

6. U predmetnom postupku provedeni su slijedeći dokazi: uvidom u Ugovor o kreditu broj 45133/06 od 19. lipnja 2006., te saslušanjem svjedoka Verice Francišković.

6.1. U tužbi je predloženo i provođenje dokaza saslušanjem tužitelja, no na pripremnom dijelu ročišta održanog 22. travnja 2026., punomoćnik tužitelja je naveo da zbog bolesti tužitelja, kao i činjenice da saznanja koja ima tužitelj glede realizacije Ugovora o kreditu ima i svjedok Verica Francišković, tužiteljeva supruga koja je također sudionik tog kreditnog odnosa, odustaje od dokaznog prijedloga za saslušanjem tužitelja. Radi navedenog, taj dokaz nije proveden.

7. Na temelju provedenih dokaza, te savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i svih dokaza zajedno, u smislu odredbe čl. 8. ZPP-a, ocjena je suda da je tužiteljev tužbeni zahtjev u cijelosti osnovan.

6. Među strankama u predmetnom postupku nije sporno da su tužitelj i prednik tuženika HVB SPLITSKA BANKA d.d. zaključili Ugovor o kreditu, temeljem kojeg ugovora je tužitelju kao korisniku kredita odobren kredit u iznosu od 25.000,00 CHF, sa rokom otplate na osamdeset četiri mjeseca. Nije sporno je da je tužitelj kao korisnik kredita na temelju odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu bio obavezan platiti predniku tuženika naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, i to dva posto od iznosa odobrenog kredita - minimalno 26,54 EUR (200,00 kn), a koja naknada je naplaćena od strane tuženika jednokratno, odmah po potpisu Ugovora o kreditu (po navodu tuženika u iznosu od 303,70 EUR). Među strankama nije sporna pasivna legitimacija, odnosno nije sporno da je HVB SPLITSKA BANKA d.d. prednik tuženika.

7. Među strankama je u predmetnom postupku sporno je li ništetna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva, dva posto od iznosa odobrenog kredita - minimalno 26,54 EUR (200,00 kn), koja se naplaćuje jednokratno odmah po potpisu Ugovora o kreditu, te je s tim u svezi sporno je li prilikom zaključenja Ugovora o kreditu, odnosno naprijed navedene

ugovorne odredbe, postojala neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu tužitelja. Sporno je i je li nastupila zastara tužiteljeve predmetne tražbine.

8. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl. 81. st. 2. ZZP-a, propisano je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Odredbom čl. 81. st. 3. ZZP-a, propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Odredbom čl. 81. st. 4. ZZP-a, propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, da je dužan to i dokazati.

8.1. Odredbom čl. 83. ZZP-a, propisano je da prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor.

8.2. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a, propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava, a odredbom čl. 87. st. 2. ZZP-a, propisano je da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

9. Vijeća Europskih zajednica donijelo je 5. travnja 1993. Direktivu 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje u tekstu: Direktiva), čija je svrha uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača (čl. 1. Direktive).

9.1. Odredbom čl. 3. st. 1. Direktive propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Odredbom čl. 3. st. 2. Direktive propisano je da se uvijek smatra da se o nekoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ona sastavljena unaprijed pa potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranog standardnog ugovora. Činjenica da se o određenim aspektima neke odredbe ili o nekoj određenoj odredbi pregovaralo ne isključuje primjenu ovog članka na ostatak ugovora ako opća ocjena ugovora ukazuje na to da se ipak radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru. Kad god prodavatelj robe ili pružatelj usluga izjavi da se o nekoj standardnoj odredbi pojedinačno pregovaralo, teret dokaza je na njemu. Odredbom čl. 6. st. 1. Direktive propisano je da države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba. U pogledu navedenog, svoje stajalište izrazio je i Sud Europske unije u presudi od 27. lipnja 2000. u spojenim predmetima C-240/1998 do C-244/1998.

10. Svjedok Verica Francišković, supruga tužitelja, je prilikom saslušanja na ročištu za glavnu raspravu koje je održano kod ovog suda 22. travnja 2026., iskazala da su njezin suprug (tužitelj) i ona 2006. odlučili podići kredit kod HVB Splitske banke, a da su tada živjeli u Vinkovcima, u kojima ta banka nije imala poslovnicu, pa da su stoga otišli zajedno u poslovnicu te banke u Našicama i tamo sa djelatnikom banke dogovorili realizaciju Ugovora o kreditu, i to na način da su mu rekli koliki iznos kredita trebaju, a to je bilo 25.000,00 CHF. Iskazala je da su djelatniku banke pritom predložili dokumentaciju o njihovoj kreditnoj sposobnosti u vidu potvrde o njihovim primanjima, od firme Vodoprivreda iz Vinkovaca u kojoj su oboje bili zaposleni; ta da im je djelatnik banke, pregledavši njihovu dokumentaciju, rekao da kredit u potrebitom iznosu mogu ostvariti sa rokom otplate na osamdeset četiri mjeseca, te da im je rekao i koliko će im iznositi mjesečna rata za otplatu kredita. Iskazala je da im djelatnik banke prilikom dogovora o realizaciji Ugovora o kreditu nije išta spominjao o tome da će im biti naplaćena naknada za obradu zahtjeva i administraciju kredita. Iskazala je da im je taj djelatnik banke potom rekao da će ih nazvati nakon par dana, kada pripremi Ugovor o kreditu da ga dođu potpisati. Iskazala je da je tako i bilo, te da ih je nakon par dana nazvao i da su došli potom ponovno suprug i ona u banku, gdje im je predložen pripremljeni Ugovor o kreditu koji su potom suprug i ona potpisali, i to suprug kao korisnik kredita a ona kao sudužnik. Iskazala je da su potom suprug i ona odnijeli Ugovor o kreditu kod javnog bilježnika u Našicama na ovjeru, nakon čega su ovjereni primjerak istoga odnijeli banci, te da su im potom isplaćena sredstva po osnovi Ugovora o kreditu. Iskazala je da niti kada su drugi put došli u banku po pripremljeni Ugovor o kreditu, da im nije itko od strane djelatnika banke spominjao naknadu za obradu zahtjeva i administraciju kredita, kao i da na obvezu plaćanja te naknade nisu bili upozoreni ili upoznati sa istom, niti od strane javnog bilježnika. Iskazala je i da joj nije poznato u kojem trenutku i u kojem iznosu je naplaćena ta naknada.

10.1. Na upit punomoćnika tužitelja iskazala je da niti njen suprug niti ona u vrijeme realizacije predmetnog ugovora o kreditu nisu bili obrtnici, već da su oboje bili djelatnici Vodoprivrede, i to da je suprug bio građevinski djelatnik na stroju, a ona spremačica.

10.2. Na upit punomoćnika tuženika, iskazala je da su njezin suprug i ona pročitali Ugovor o kreditu prije potpisivanja istoga, pa da su tako pročitali i dio u kojem je bila napisana odredba o ulaznoj naknadi, odnosno naknadi za obradu zahtjeva i administraciju kredita, ali da u toj odredbi nije bilo išta pojašnjeno što to znači, te da im niti usmeno nije bilo pojašnjeno što to znači, s tim da oni nisu zasebno niti tražili da im se posebno objasni što znači ta naknada. Na daljnji upit je iskazala da se ne sjeća da li su vidjeli da je na drugoj stranici Ugovora o kreditu bio naveden i fiksni iznos ulazne naknade od 2,99%. Na daljnji upit je iskazala da ne zna da li su primijetili da je prilikom isplate kreditnih sredstava bila naplaćena ta ulazna naknada, odnosno da su im isplaćena kredita sredstva bila umanjena za visinu te naknade, s tim što napominje da su im kreditna sredstva bila isplaćena u kunama, te da je moguće da, s obzirom da je kredit bio u CHF, nisu niti primijetili da im je prilikom isplate kredita bila naplaćena ta naknada. Iskazala je i da im kreditni referent prilikom realizacije Ugovora o kreditu nije rekao da će se prilikom isplate kredita naplatiti i predmetna naknada, kao i da je naplata te naknade uvjet za ishođenje kredita.

11. Iskaz svjedoka Verice Francišković je po ocjeni ovog suda bio uvjerljiv i iskren, bez uočenih elemenata nelogičnosti ili kontradiktornosti, te mu sud stoga u cijelosti poklanja vjeru.

11.1. Iz iskaza tog svjedoka proizlazi utvrđenje suda da tužitelj, kao niti sam svjedok u svojstvu sudužnika – solidarnog dužnika, prilikom zaključenja Ugovora o

kreditu nisu imali priliku i mogućnost pojedinačno pregovarati o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, jer se radilo o odredbi koja je bila unaprijed formulirana od strane tuženikovog prednika; te da stoga nisu imali niti mogućnost utjecati na njezin sadržaj, da im nije bilo poznato niti što točno znači sporna odredba, kao i da im nije bilo niti poznato kada im je i u kojem točno iznosu ta naknada naplaćena.

12. Odredbom čl. 295. st. 1. ZOO-a propisano je da su opći uvjeti ugovora ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva. Odredbom čl. 295. st. 2. ZOO-a, propisano je da opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

13. Na temelju iskaza svjedoka Verice Francišković, te uvida u Ugovor o kreditu, a napose njegovu odredbu čl. 5., ocjena je suda da je odredba čl. 5. Ugovora o kreditu bila unaprijed formulirana od strane tuženikovog prednika kao sastavni dio standardnog ugovora bez određene namjene, odnosno da je činila dio općih uvjeta ugovora sadržanih u formalnom (tipskom) Ugovoru o kreditu; te da zbog toga tužitelj nije imao utjecaj sadržaj te odredbe.

14. Pri tome valja navesti da tuženik, na kojemu je na temelju odredbe čl. 81. st. 4. ZZP-a, teret dokaza o istome, nije dokazao da se o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu pojedinačno pregovaralo sa tužiteljem prilikom zaključivanja Ugovora o kreditu.

15. S obzirom da se po utvrđenju suda o spornoj odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu nije pojedinačno pregovaralo, te da tužitelj nije imao ikakvu mogućnost utjecaja na njezin sadržaj, jer se radilo o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženikovog prednika (u svojstvu trgovca kreditnim sredstvima), kao i da je od tužitelja po osnovi iste nesporno naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, u visini od 2,00% od iznosa odobrenog kredita; ocjena je suda da je sporna ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tužitelj pri tome nedvojbeno ima status potrošača, jer se radilo o kreditu bez određene namjene, a on u vrijeme realizacije Ugovora o kreditu nije bio obrtnik (kao niti njegova supruga), već je bio građevinski djelatnik na stroju u firmi Vodoprivreda iz Vinkovaca (a njegova supruga spremačica u istoj firmi).

16. Sporna odredba čl. 5. Ugovora o kreditu se stoga na temelju odredbe čl. 81. st. 1. ZZP-a, smatra nepoštenom, te je kao takva na temelju odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a ništava, odnosno ništetna.

17. Tuženikov prigovor zastare predmetne tražbine nije osnovan, jer se predmetna tužba odnosi na deklaratorni tužbeni zahtjev u pogledu utvrđenja ništetnosti odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu, a odredbom čl. 328. ZOO-a propisano je da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi. Pri tome valja navesti i da prema pravnom shvaćanju izraženom na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske, održanoj 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2), zastarni rok kao posljedica utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

18. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbama čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a, te je sukladna vrijednosti predmeta spora i odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 138/23, dalje u tekstu: OT). Tužitelju je tako priznat potraživani trošak parničnog postupka u ukupnom iznosu od 928,09 EUR, a koji se odnosi na slijedeće radnje: za sastav tužbe

u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 7.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za porez na dodanu vrijednost (dalje u tekstu: PDV) u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje zamjenice tužiteljevog punomoćnika na pripremnom ročištu održanom 11. ožujka 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za zastupanje zamjenice tužiteljevog punomoćnika na ročištu za glavnu raspravu održanom 22. travnja 2026. u iznosu od 200,00 EUR (Tbr. 9.1. i Tbr. 54. OT-a), uvećano za PDV u iznosu od 50,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), za pristup zamjenice tužiteljevog punomoćnika na ročište za objavu presude održano 28. svibnja 2026. u iznosu od 100,00 EUR (Tbr. 9.3. i Tbr. 54. OT-a) uvećano za PDV u iznosu od 25,00 EUR (Tbr. 46. OT-a), te za trošak sudske pristojbe na tužbu i sudske pristojbe za presudu, u ukupnom iznosu od 53,09 EUR.

18.1. Tužitelju je na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, na dosuđeni parnični trošak dosuđena i potraživana zatezna kamata, koja teče od dana donošenja odluke o trošku pa do isplate.

19. Zahtjev tužitelja za naknadu troška za sastav obrazloženih podnesaka od 27. siječnja 2026. i 11. ožujka 2026., te za sastav podneska od 17. ožujka 2026., u ukupnom iznosu od 562,50 EUR (s uračunatim PDV-om), odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama čl. 155. st. 1. i st. 2. ZPP-a, iz razloga što po ocjeni suda podnošenje navedenih podnesaka nije bilo potrebno za vođenje predmetnog postupka, jer je tužitelj sadržaj navedenih podnesaka mogao iznijeti u tužbi, te na pripremnom ročištu. Tužitelj također glede navedenih podnesaka nije po osnovi odredbi čl. 299.a ZPP-a dobio poziv suda da se u određenom roku pisano očituje na navode protivne stranke, te tužitelj u svezi tih podnesaka nije prethodno od suda zatražio niti dobio odobrenje za podnošenje očitovanja sadržanih u istima.

19.1. Zahtjev tužitelja za naknadu troška sudske pristojbe na tužbu i sudske pristojbe na presudu preko tužitelju po toj osnovi određenog iznosa od ukupno 53,09 EUR, odnosno u daljnjem potraživanom iznosu od 53,09 EUR, odbijen je kao neosnovan u skladu s odredbama čl. 7. st. 1. i st. 2. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" broj: 118/18 i 51/23).

20. Zahtjev tuženika za naknadom troška parničnog postupka u ukupnom potraživanom iznosu od 1.125,00 EUR, odbijen je kao neosnovan u cijelosti, u skladu s odredbom čl. 154. st. 1. ZPP-a, iz razloga što je tuženik u cijelosti izgubio parnicu.

21. Radi izloženog, odlučeno je kao u izreci ove presude.

U Županji 28. svibnja 2026.

Sudac
Tomislav Juzbašić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu u roku od petnaest dana. Žalba se podnosi ovome sudu u pisanom obliku, a o istoj odlučuje nadležni županijski sud.

O tom obavijest:

1. Tužitelj po punomoćnici Martini Alagić, odvjetnici iz Vukovara.
2. Tuženik po punomoćniku Belizaru Tomaiću, odvjetniku iz Osijeka.

Broj zapisa: **9-30888-b81f6**

Kontrolni broj: **040ac-2c507-ba2c7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Vinkovcima** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.